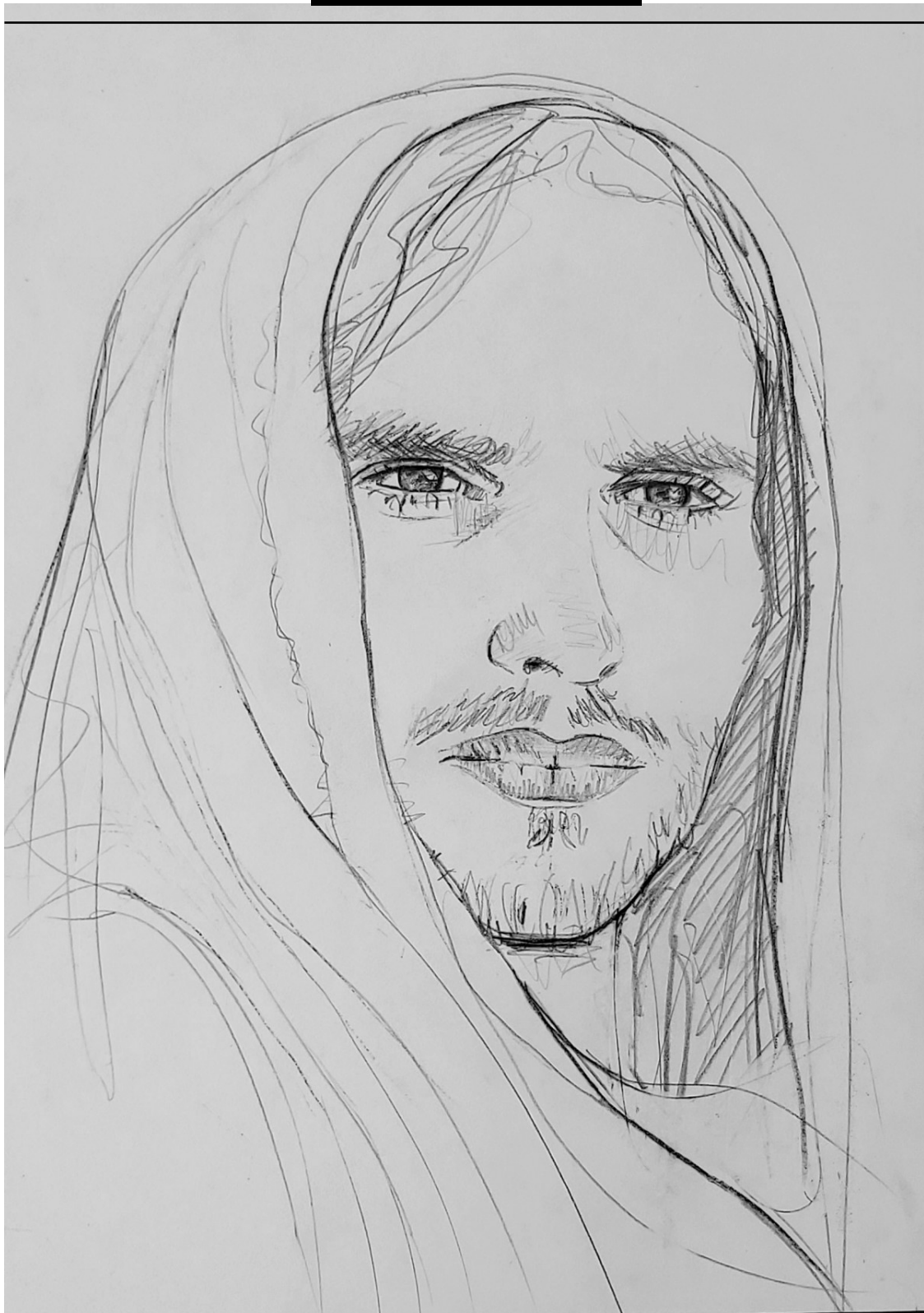

A la vora del foc | Xavier González-Costa | Actualitzat el 23/12/2021 a les 18:32

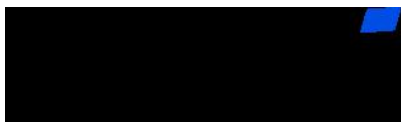
Quan Jesús va mirar enrere

Il·lustracions: Bet Calderer / Text: Xavier González-Costa

Quan Jesús va mirar enrere a l'hort de Getsemaní, després de l'últim sopar amb els seus companys, ja sabent que Judes es presentaria al cap d'una estona per iniciar el desenllaç de la seva curta aventura terrenal; va veure passar tota la seva vida per al davant, des del naixement,

<https://www.naciodigital.cat/bergueda/noticia/24337/quan-jesus-va-mirar-enrere>

des d'aquell primer Nadal que tothom té idealitzat, i es va posar a tremolar.

Fred. Feia fred. Malgrat la seva natural inconsciència després de ser donat a llum, el fred d'aquells primers dies li retornava cada vegada que hi pensava.

Tremolava. Tremolaven. Tremolaven ell i la seva mare quan el premia contra el pit per escalfar-lo.

Els evangelistes serien molt gentils amb la descripció d'aquella escena, i les interpretacions posteriors del cristianisme, una absoluta tergiversació.

El primer Nadal no va ser un pessebre bucòlic, amb tot de pastorets vermells de galtes portant les seves millors ofrenes, fent fila per arribar a adorar-lo al portal.

El primer Nadal va ser fred i puces.

Aquell estable abandonat on van arrecerar-se Maria i Josep era una trista bauma amb una mica de palla i excrements del bestiar que l'havia habitat ja feia temps, i les puces que hi havien sobreviscut, ara, amb ells tres, feien festa grossa. I de pastors i bons veïns que els anessin a veure, ni un. Al contrari, van ser precisament aquells veïns qui no els va voler ajudar, ni acollir i de qui van amagar-se per por del seu recel i de la seva reacció tan mesquina i poc hospitalària. Per a aquella gent, ells eren uns forasters que vagaven en la indigència, ves a saber si fins i tot potser perillosos, que ningú volia tenir a la vista, no fos cas que els remogués massa la consciència.

Fred i puces, i gana, molta gana.

A Maria encara no li havia pujat la llet, i Josep maldava per trobar herbes, arrels o algun animaló distret que es deixés caçar per un pobre fuster mort de por, perdut en la seva pròpia història.

Sí, por, també, molta por. Perquè a part de fred i gana, també passaven por. Por de la gent, de no sortir-se'n, de no estar a l'altura de la profecia, i del que els van explicar els tres viatgers que els van ajudar.

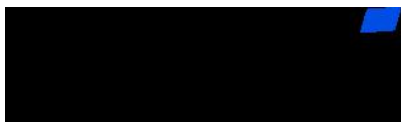
Els tres reis no van ser aquells personatges entranyables i misteriosos que van arribar d'Orient cavalcant els seus camells, carregats de regals. Els tres reis van ser tres bones persones que la casualitat va fer passar per aquell indret on ells es refugiaven, que els van donar una mica del menjar que portaven per a la seva travessia, els van ajudar a fer foc i els van protegir en la seva fugida, després d'advertir-los de les intencions d'Herodes.

Aquest va ser el primer Nadal. I quan Jesús va deixar de mirar enrere i va tornar a mirar endavant, es va adonar que la grandesa del seu mite no estava en la seva divinitat, sinó en haver arrelat la vida en allò que no té preu, com són l'amor i la dignitat, i en què el valor d'una persona està en el ser i no en el tenir.

I amb la mirada perduda en la fosca de l'esdevenidor que s'endevinava més enllà de les oliveres, amb el seu cap fred i el seu cor sincer, va pensar que, si hagués de tornar a néixer un parell de mil·lennis més tard, segurament tampoc ho faria envoltat d'angelets cantant la Santa Nit, i que el seu pessebre seria una pastera navegant a la deriva en alta mar, curulla d'altres famílies com la seva, fugint de l'horror de la guerra i la misèria, morts de fred, de gana i de por? I els tres reis serien els voluntaris de les oenagés que es juguen la vida per salvar-los, davant la indiferència de tots els pastors i bons veïns, que som la majoria de nosaltres.

És trist, però quan Jesús va mirar enrere, va veure exactament el mateix que quan va tornar a mirar endavant.

Bon Nadal

X

avier González-Costa va començar a viatjar als vuit anys acompanyant a Juli Verne i a Tintin. Després, de gran, ha anat a veure si és veritat, cooperant amb la desapareguda organització "Viatgers sense Fronteres" que va presidir des de la seva fundació. És escriptor autodidacta, de formació acadèmica en el món de les ciències. Ha guanyat diversos premis de poesia i de teatre. Com a actor, porta més de vint-i-cinc obres de teatre al sarró del Garrofa, que va interpretar durant vint-i-sis Nadals als Pastorets de Berga.

Bet Calderer és una berguedana de Barcelona, artista i grafista. Sortida dels forns de la Facultat de Belles Arts de la capital, se sent orgullosa de poder dir que va començar a treballar al costat de Pepe Calvo, amb qui va aprendre l'ofici de donar solucions de disseny gràfic per a empreses com Coca-cola, Santiveri, Martínez-Bimbo, Marcilla, etc. Des de fa quinze anys ha fet de la seva passió, la pintura i el dibuix, el seu modus vivendi. Ha col·laborat amb Ibèrica de danza amb l'escenografia pictòrica de l'espectacle "Las estaciones".